

Sygn. akt II Ka 175/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk (spr.)
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2014 r.

sprawy **Z. B.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 234 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 3 października 2013 r. sygn. akt II K 293/12

wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego za oczywiście bezzasadną; zasądza od oskarżyciela posiłkowego W. S. 120 zł tytułem kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt II Ka 175/14

UZASADNIENIE

Z. B. został oskarżony o to, że w dniu 18 grudnia 2008r. w Prokuraturze Rejonowej w G., woj. (...) będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za fałszywe oskarżenie złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez Zarząd Gminy w G. w osobach W. P. i M. P. Zastępcy Przewodniczącego poprzez niezgodne z prawdą oświadczenia pod odpowiedzialnością karną z art. 233 § 1 kk o dysponowaniu nieruchomością na cele budowlane przy ubieganiu się o wydanie pozwolenia na budowę sieci wodociągowej we (...) - P. oraz Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w G. w osobie J. K. poprzez przekroczenie swoich uprawnień lub niedopełnienie obowiązków jako funkcjonariusz publiczny przy wydawaniu pozwolenia na budowę sieci wodociągowej we (...) - P.,

tj. o czyn z art. 234 kk

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 3 października 2013 roku:

I. oskarżonego Z. B. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu

II. Kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżyciel publiczny oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Prokurator zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając mu:

obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4, 7, art. 5 § 2 kpk polegającą na uwzględnieniu wyłącznie dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, bezpodstawnym zdyskredytowaniu dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonego, ocenie przeprowadzonych dowodów z przekroczeniem granicy swobody oceny materiału dowodowego wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uniewinnienia Z. B..

Powołując się na powyższe prokurator wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając mu: błąd w ustaleniach faktycznych, będących wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania (zwłaszcza art. 4, art. 5 § 2, art. 7 i 170 § 1 pkt 2 kpk), który to błąd wyraża się w przyjęciu tezy, że zgromadzone w niniejszej sprawie dowody nie pozwalają na przypisanie oskarżonemu winy i uzasadniają uniewinnienie od popełnienia zarzucanego mu czynu. Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił ponadto błędne przyjęcie, że dla bytu zarzucanego oskarżonemu przestępstwa mają znaczenie pobudki i motywacja sprawcy, a te w niniejszej sprawie rzekomo miałyby być słuszne, podczas gdy oskarżony działał z pełną świadomością, premedytacją i z niskich pobudek.

Wobec powyższych zarzutów pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Garwolinie.

Na rozprawie odwoławczej Prokurator cofnął apelację Prokuratora Rejonowego w Garwolinie i wniósł o nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Wobec powyższego Sąd postanowił apelację Prokuratora Rejonowego w Garwolinie pozostawić bez rozpoznania, wydatkami w tej części obciążył Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest bezzasadna w stopniu oczywistym i nie mogła wywołać oczekiwanych rezultatów.

Na wstępie należy podkreślić, że przedmiotowa sprawa na wokandę Sądu Okręgowego w Siedlcach trafiła po raz drugi, bowiem uprzedni wyrok został uchylony i sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania. Sąd I instancji rozpoznając ponownie sprawę zastosował się do wszystkich wytycznych Sądu odwoławczego i rozważył wszystkie okoliczności mogące mieć wpływ na wydane orzeczenie.

Stwierdzić należy, że nie budzi zastrzeżeń przebieg postępowania dowodowego na rozprawie głównej, jak też przeprowadzona przez Sąd meriti ocena wszystkich ujawnionych dowodów oraz poczynione w oparciu o nią ustalenia faktyczne.

Wnioski wyprowadzone z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie uchybiają ani regułom logicznego rozumowania, ani wskazaniom wiedzy, czy też zasadom doświadczenia życiowego. Poczynione w oparciu o tą ocenę ustalenia faktyczne należy uznać za prawidłowe, pozbawione błędów mających wpływ na treść orzeczenia. Przypomnieć w tym miejscu należy utrwalony zarówno w doktrynie jak i judykaturze pogląd, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane tylko wtedy,

gdyby zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadała prawidłowości logicznego rozumowania, nadto gdyby Sąd pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nie ujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, wewnętrznie sprzeczne lub sprzeczne z regułami logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dopuszczeniu się przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Tymczasem wywody pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zawarte w pisemnej apelacji stanowią jedynie polemikę z prawidłowo dokonaną przez Sąd I instancji oceną dowodów i poczynionymi ustaleniami faktycznymi.

Powodem decyzji Sądu I instancji o uniewinnieniu oskarżonego był brak podstaw do uznania, że oskarżony swym działaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu. Z taką oceną należy się zgodzić.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pomimo, iż skarżący podnosił naruszenie przez Sąd Rejonowy zasady oceny dowodów, w istocie nie przytoczył na tę okoliczność żadnych argumentów. Uważna lektura złożonego środka odwoławczego pozwala wyciągnąć wniosek, że w istocie zarzuca on błędnie dokonaną ocenę prawną czynu zarzucanego Z. B. pod kątem jego znamion. Sąd meriti badając zamiar oskarżonego w kontekście stawianego mu zarzutu wskazał, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie sposób dopatrzeć się celowego działania – nastawionego wyłącznie na to, aby pomówić pokrzywdzonych o popełnienie przestępstw, których nie popełnili. Skarżący wywiódł z tego, iż Sąd badał motyw i pobudki działania, co wedle przytoczonego w apelacji judyktatu nie powinno mieć miejsca. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie dostrzega jednak, że intencją Sądu było zbadanie zamiaru oskarżonego, co zresztą precyzyjnie wynika z rozważań zawartych na stronie 6 uzasadnienia. Należy bowiem spostrzec, że oskarżony był i jest przeświadczony o nieprawidłowościach wynikających z dokumentacji związanej z udzieleniem pozwolenia na budowę sieci wodociągowej we (...) - P.. Jednocześnie należy podkreślić, że przeświadczenie to ma pewne podstawy faktyczne wynikające z okoliczności, że jego poprzednicy prawni (od których kupił nieruchomość) nie wyrazili zgody na przeprowadzenie sieci wodociągowej po ich gruntach, to natomiast było elementem późniejszych rozważań m.in. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. w wyrokach (...) SA/WA (...) i (...) SA 912/13 i korzystnych dla Z. B. decyzji. Niewątpliwie zatem w dokumentacji budowy wodociągu we (...) - P. wystąpiły pewne uchybienia, których wyeliminowania domagał się oskarżony, stąd inicjował on szereg postępowań administracyjnych. Jednocześnie należy zauważyć, że z pisma opatrzonego datą 21.12.2006 r. uzyskał on informację od Starostwa Powiatowego w G., że do wniosku o wydanie pozwolenia na budowę w/w inwestycji, zostały dołączone wszystkie dokumenty wymagane art. 33 ust. 2 Prawa budowlanego (k. 64), a ponadto poinformowano go, że do badania nieprawidłowości służą właściwe do tego organy państwowe, nie leży to natomiast w kompetencji tut. Urzędu. W tym miejscu należy zatem zauważyć, że zupełnie chybione jest stanowisko skarżącego, który wywodzi zamiar pomówienia W. S. przez oskarżonego z faktu, iż mógł on poprzestać jedynie na inicjowaniu postępowań o charakterze administracyjnym, skoro w odpowiedzi na taką właśnie inicjatywę otrzymał on informację, iż rolą urzędu nie jest badanie nieprawidłowości, gdyż do tego służą stosowne organy. Stąd kolejnym krokiem oskarżonego było inicjowanie postępowań karnych, które kończyły się decyzjami o umorzeniu lub odmowie wszczęcia postępowania. Mimo tego Z. B. wiedząc o w/w nieprawidłowościach, czego potwierdzeniem były równoległe toczące się sprawy administracyjne był przeświadczony o tym, że za powyższe nieprawidłowości odpowiadają osoby wskazane przez niego w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa. Nie sposób zatem za apelującym stwierdzić, że wiedział o nieprawdziwości zarzutu zgłaszanego wobec pokrzywdzonych. Oczywiście jest, że znał on negatywne decyzje w zakresie inicjowanych postępowań karnych, jednakże w swoich działaniach dążył do wyeliminowania nieprawidłowości występujących przy budowie wodociągu. Należy zgodzić się ze skarżącym, że zarzuty kierowane przez oskarżonego przeciwko pokrzywdzonym są obiektywnie nieprawdziwe i nie sposób się dopatrzeć w postępowaniu tych osób znamion przestępstwa, czego potwierdzeniem są decyzje o odmowie wszczęcia lub umorzeniu postępowań przygotowawczych inicjowanych przez oskarżonego. To jednak subiektywne przeświadczenie Z. B., że za obiektywnie stwierdzone nieprawidłowości w zakresie budowy wodociągu odpowiada Zarząd Gminy G. w osobach przewodniczącego W. S. i zastępcy M. P. oraz Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego J. K. skłoniła go do złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa w dniu 18.12.2008 r.

W/w ukazane okoliczności z całą pewnością przeczą istnieniu po stronie Z. B. zamiaru bezpośredniego popełnienia czynu z art. 234 kk. Zdaniem Sądu Okręgowego nie sposób z nich wywieść również zamiaru ewentualnego. Przeszkodą ku temu jest okoliczność, że w sprawie budowy sieci wodociągowej wystąpiły faktycznie pewne nieprawidłowości, z istnieniem których oskarżony nie może się pogodzić, a winą za nie obarcza pokrzywdzonych. Należy jednak podkreślić, że uchybienia w zakresie prawa administracyjnego, nie przekładają się automatycznie na naruszenie przepisów prawa karnego, zatem inicjowanie tego rodzaju postępowań winno być wyważone.

W związku z powyższym mając na uwadze całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, należy z całą stanowczością stwierdzić, iż wnioski ocenne Sądu Rejonowego wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 kpk), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2 kpk) i bezstronności (art. 4 kpk), a sama ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji jest trafna, nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów chronionej przepisem art. 7 kpk.

Nie sposób także uznać, iż Sąd I instancji wydając wyrok uniewinniający oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu naruszył dyspozycję art. 5 § 2 kpk. Zasada in dubio pro reo zawarta w przepisie art. 5 § 2 kpk, nie jest bowiem naruszona jeżeli sąd ma w polu swego widzenia wszystkie dowody i fakty dotyczące danego oskarżonego, zarówno te, które są dla niego korzystne, jak i te, które przemawiają na niekorzyść oskarżonego, poddaje je ocenie i analizie zgodnej ze wskazaniami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz gdy w sprawie wątpliwości, które mimo wszelkich starań organu procesowego nie dają się usunąć rozstrzyga ostatecznie na korzyść oskarżonego (podobnie Sąd Apelacyjny w Katowicach II Aka 394/05 Prok.i Pr.-wkł. 2006/11/29). Analiza akt przedmiotowej sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy, kierując się prawidłowo rozumianymi zasadami oceny dowodów, trafnie wskazał, dlaczego wywiódł korzystne dla oskarżonego wnioski.

O wydatkach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie 636 § 1 kpk.

Mając na uwadze powyższe i na mocy art. 437 § 1, art. 456 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.